

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/113/2011
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8111010889
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2011
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2011:8111010889.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Vladimíra Monoka a JUDr. Petra Reváka na neverejnom zasadnutí konanom dňa 14.12.2011, v trestnej veci proti obžalovanému B. E. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 1T 57/2011 zo dňa 27.9.2011 jednohlasne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b), c) Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. poriadku vec v r a c i a súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaného B. E. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona na tom skutkom základe, že

- dňa 29.5.2010 asi o 4.00 hod. v O., na ul. C. na zastávke MHD J. A., ako vodič Mestskej hromadnej dopravy, vozidlom linky N2 zadnými dverami zachytil M. A. tým spôsobom, že mu privrel krk do dverí a následne sa pohol zo zastávky a prešiel cca 15 (pätnásť) metrov, kde vozidlom zastavil a pri následnom otvorení a zatvorení dverí opätovne zadnými dverami zachytil M. A. tým spôsobom, že mu privrel krk do dverí a takto prešiel až za križovatku ulíc Košická a Východná medzi Obchodným domom Baumax a Obchodným domom Hypertesco, čím týmto konaním bolo spôsobené zranenie M. A. a to podvrnutie krčnej chrčtice, ktoré si vyžiadalo liečenie, spojené s práceneschopnosťou v trvaní 22 až 24 dní a taktiež svojím konaním porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania.

Za to mu uložil podľa § 158 Tr. zákona, v spojení s § 56 ods. 1 Tr. zákona peňažný trest vo výške 400,- eur. Zároveň podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona určil aj náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov.

Súčasne podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť poškodenému M. A. škodu vo výške 361,50 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V ňom namieta, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní sa dôsledne neriadil ustanoveniami § 2 ods. 10, § 2 ods. 12 a § 2 ods. 14 Tr. poriadku a jeho rozhodnutie sa mu javí ako predčasné, neúplné a nezákonné. Obžalovaného možno uznať za vinného iba na základe jasne a dostatočne preukázaných faktov, a nie iba na základe nejakej pravdepodobnosti. Už z výroku napadnutého rozsudku vyplýva, že ku skutku malo dôjsť tak, že ako vodič MHD linkou N2 zadnými

dverami zachytil M. A. tým spôsobom, že mu privrel krk do dverí a následne sa pohol zo zastávky a prešiel cca 15 metrov, čím bolo poškodenému spôsobené zranenie a to podvrtnutie krčnej chrbtice, ktoré si vyžiadalo liečenie spojené s práceneschopnosťou v trvaní 22 až 24 dní. Nie je pravdou, aby zachytil poškodeného takým spôsobom, že mu privrel krk do dverí a následne sa pohol zo zastávky cca 15 metrov, pretože k takémuto zachyteniu z jeho strany ako vodiča nedošlo. Z prepravného poriadku MHD vyplývajú povinnosti a práva ako pre vodiča, tak aj pre samotných cestujúcich. V každom dopravnom prostriedku je pri všetkých dverách uvedené výstražné oznámenie, že pokiaľ zaznie zvukový signál, cestujúci nesmie nastupovať, ani vystupovať a urýchlene opustiť priestor pri dverách. Každý vodič dopravného prostriedku pred ukončením výstupu - nástupu spustí tento výstražný signál a až následne po ňom uzavrie všetky dvere a pristúpi k odchodu zo zastávky s vozidlom. Skutok, ktorý je uvedený vo výroku rozsudku, sa takýmto spôsobom ani z fyzikálneho hľadiska stať nemohol, pretože pokiaľ by k takémuto konaniu skutočne došlo, teda že by poškodený mal privretý krk a hlavu vo dverách a celá jeho zvyšná časť tela by sa nachádzala vonku, bol by vozidlom vlečený - ťahaný a je isté, že by bol utrpel oveľa ťažšie a rozsiahlejšie zranenia. Taktiež poukazuje na to, že sa okresný súd pri svojom rozhodovaní a hodnotení dôkazov náležite nevyrovnal s výpoveďami poškodeného, ktoré sa podľa neho všetky od seba líšia a z ktorých vyplývajú rôzne verzie. Domnieva sa, že pokiaľ by skutočne k takémuto skutku bolo došlo, boli by ostatní cestujúci v nočnom spoji, ktorých bolo viac, jemu ako vodičovi signalizovali udalosť, k čomu však vôbec nedošlo, pretože žiaden z cestujúcich nič takéto nepostrehol. Ďalej namietajú, že orgány činné v trestnom konaní neobjasnili všetky okolnosti prípadu, keď najmä nevykonali dôkazy na zistenie, či poškodený v čase nástupu do autobusu mal alebo nemal pozitívne alkoholické nápoje. K tomuto dôkazu bolo možné dospieť dotazom na lekára, ktorý mal previesť prvotné ošetrenie poškodeného, teda vyžiadať si správu z Traumatologického oddelenia NsP v Prešove. Touto skutočnosťou sa pritom nezaoberal ani súdny znalec MUDr. M. C.. Podľa neho každý cestujúci v riadnom stave, bez požitia alkoholických nápojov, by sa pri nastupovaní, či vystupovaní z hromadného dopravného prostriedku nesprával tak, ako poškodený. Nesúhlasí ani s výškou peňažného trestu, pretože je vysoký a nezodpovedá stupňu spoločenskej nebezpečnosti takého konania, ako ani jeho osobným a majetkovým pomerom. Preto navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), c), d), e) Tr. poriadku zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Na základe podaného odvolania preskúmal krajský v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a dospel k záveru, že okresný súd v predmetnej veci rozhodol predčasne bez toho, aby boli náležitým spôsobom objasnené všetky skutočnosti v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie, pričom v priebehu konania, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo, došlo aj k pochybeniam procesného charakteru, keďže okresný súd pri svojom rozhodnutí vychádzal aj z dôkazov, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom.

Za najzávažnejší nedostatok je nutné považovať fakt, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebolo zákonným, ani dostatočným spôsobom objasňované, aká dôležitá povinnosť vyplývajúca zo zamestnania obžalovaného bola jeho konaním porušená.

Trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona sa dopustí ten, kto inému z nedbanlivosti ublíži na zdraví tým, že poruší dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania, povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženu mu podľa zákona.

Z citovaného ustanovenia je zjavné, že jedným zo zákonných znakov prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona je porušenie dôležitej povinnosti vyplývajúcej zo zamestnania páchatel'a, z jeho povolania, postavenia alebo funkcie alebo uloženej mu podľa zákona. Jednou z podmienok, ktoré musia byť splnené, aby bolo možné obžalovaného uznať za vinného z uvedeného prečinu, je teda zistenie súdu, že obžalovaný sa dopustil konania, ktoré je porušením dôležitej povinnosti. Prítom toto zistenie súdu musí byť celkom konkrétne, čo znamená, že po skutkovej stránke musí vyjadrovať, ktorú konkrétnu dôležitú povinnosť obžalovaný svojim konaním porušil a ktorým ustanovením a ktorého predpisu mu bola táto povinnosť uložená. Nestačí teda, ak súd v skutkovej časti výroku o vine rozsudku iba abstraktne uvedie slová zákona, že obžalovaný svojim konaním porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania. Tu ide o citáciu zákona, ktorá má miesto v tzv. právnej vete výroku o vine. Medzi skutkovou

vetou a právnou vetou výroku o vine musí byť vždy taký vzťah, že v skutkovej vete sú uvedené konkrétne skutkové okolnosti, ktorými sú naplnené jednotlivé zákonné znaky trestného činu, ako sú uvedené v právnej vete.

Tieto požiadavky na výrok o vine vyplývajú z ust. § 163 ods. 3 Tr. poriadku, podľa ktorého výrok, ktorým sa obžalovaný uznáva za vinného alebo ktorým sa spod obžaloby oslobodzuje, musí presne označovať trestný čin, ktorého sa výrok týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením právnej kvalifikácie, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, prípadne aj s uvedením iných skutočností potrebných na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným, ako aj uvedením všetkých zákonných znakov vrátane tých, ktoré odôvodňujú určitú trestnú sadzbu.

V predmetnej veci však súd prvého stupňa v skutkovej časti výroku o vine neuviedol žiadnu konkrétnu dôležitú povinnosť, ktorej porušením bol naplnený tento zákonný znak prečinu ublíženia na zdraví podľa § 158 Tr. zákona. Pritom ide o nedostatok, ktorý má podklad v neúplnom dokazovaní, pretože ani z odôvodnenia napadnutého rozsudku nemožno zistiť, akú konkrétnu dôležitú povinnosť vyplývajúcu zo svojho zamestnania obžalovaný porušil. Okresný súd sa tak vo výroku, tak aj v odôvodnení napadnutého rozsudku obmedzil len na konštatovanie, že obžalovaný svojím konaním porušil dôležitú povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania.

Z uvedených dôvodov sa skutkové zistenia napadnutého rozsudku javia ako nejasné a neúplné, ktoré súdu neumožňujú dospieť vo veci k spravodlivému rozhodnutiu. Zároveň sa napadnutý rozsudok javí ako nepreskúmateľný, pretože sa súd prvého stupňa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie.

Tieto chyby napadnutého rozsudku však nie sú jediným dôvodom, pre ktorý odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil. Svoje skutkové zistenia totiž okresný súd opiera aj o dôkazy, ktoré zákonným spôsobom vykonané neboli.

Podľa druhej vety ust. § 268 ods. 2 Tr. poriadku namiesto výsluchu znalca možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi alebo jeho písomný znalecký posudok, ak znalec bol pred podaním znaleckého posudku poučený podľa § 144, nie sú pochybnosti o správnosti a úplnosti znaleckého posudku a prokurátor i obžalovaný s tým súhlasia.

Napriek tomu znalecký posudok z odboru cestná doprava, znalca Ing. B. A., ako to vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 27.9.2011, bol podľa § 269 Tr. poriadku z č.l. 40-52 spisu prečítaný len ako listinný dôkaz. Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní je potom zrejmé aj to, že okresný súd na čítanie znaleckého posudku súhlas obžalovaného a prokurátora nemal. Za takejto situácie uvedený formálny nedostatok robí vykonaný dôkaz neúčinným, a teda nie je možné z uvedeného znaleckého posudku, takýmto spôsobom vykonaného v konaní pred súdom prvého stupňa, vychádzať a nebolo možné teda naňho prihliadať ani pri rozhodovaní.

Rovnako nie je možné vychádzať ani z úradného záznamu Obvodného oddelenia PZ Prešov - Juh zo dňa 20.7.2010. V trestnom konaní ho použiť nemožno už vzhľadom na to, že ide o dôkaz zabezpečený pred začatím trestného stíhania vo veci (§ 199 ods. 1 Tr. poriadku), ktoré sa začalo dňa 3.1.2011 uznesením Obvodného oddelenia PZ Prešov - Juh. Okresný súd teda pochybil, pokiaľ z takéhoto záznamu vychádzal a prihliadal na neho aj pri rozhodovaní.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd napadnutý rozsudok musel zrušiť a okresnému súdu uložiť, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

V novom konaní bude musieť okresný súd vytknuté pochybenia napraviť, bude musieť doplniť dokazovanie vo vyššie naznačenom smere a v prípade nutnosti vykonať aj ďalšie dôkazy, vykonanie

ktorých sa ukáže byť potrebným. V prvom rade bude musieť svoje dokazovanie zamerať na zistenie, kde sú upravené povinnosti vodiča mestskej hromadnej dopravy, ktoré musí dodržiavať pri výkone svojho zamestnania. V spise nie je zabezpečená ani len pracovná zmluva, ktorá by preukazovala zamestnanecký pomer obžalovaného. V prípade zistenia, že obžalovaný svojím konaním porušil konkrétnu povinnosť vyplývajúcu z jeho zamestnania a že toto porušenie je v príčinnej súvislosti so vzniknutým následkom, bude sa následne musieť vysporiadať aj s tým, či išlo o porušenie dôležitej povinnosti.

Bez vykonania vyššie naznačených dôkazov, prípadne aj dôkazov ďalších, ktoré strany navrhnú, alebo vykonanie ktorých sa ukáže byť potrebným, a bez vysporiadania sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, nebude možné vo veci spravodlivo rozhodnúť.

Mimo uvedeného krajský súd ešte upriamuje pozornosť aj na ďalšie nedostatky, ktorými napadnutý rozsudok trpí. Vo výroku o ukladaní peňažného trestu okresný súd použil len ust. § 56 ods. 1 Tr. zákona, ktorý umožňuje peňažný trest uložiť iba páchatelovi úmyselného trestného činu, ktorým získal alebo sa snažil získať majetkový prospech. V danom prípade však o taký trestný čin nejde. Aj páchatelovi prečinu však umožňuje uloženie peňažného trestu ust. § 56 ods. 2 Tr. zákona, pokiaľ sú splnené ďalšie podmienky v tomto ustanovení uvedené.

Výrok o ukladaní peňažného trestu tiež nie je v súlade s ust. § 57 ods. 3 Tr. poriadku. V ňom súd prvého stupňa síce určil aj náhradný trest odňatia slobody, ale z tohto výroku nie je zrejmé, že sa náhradný trest ukladá len pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený.

Napokon okresný súd pochybil aj pri rozhodovaní o náhrade škody. V čase, keď ku skutku došlo, mal byť obžalovaný v pracovnom pomere a škoda mala byť spôsobená pri výkone jeho pracovnej činnosti.

Vzhľadom na tieto skutočnosti potom prvostupňový súd opomenul existenciu ust. § 420 ods. 2 zák. č. 40/1964 Zb., teda Občianskeho zákonníka, podľa ktorého škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovno-právnych predpisov nie je tým dotknutá.

Z uvedeného ustanovenia je teda zrejmé, že v danom prípade za škodu spôsobenú poškodenému nezodpovedá priamo obžalovaný, ale jeho zamestnávateľ, takže o náhrade škody nebolo možné v rámci adhézneho konania rozhodnúť. Súd mohol poškodeného v tomto smere poučiť a v prípade, ak by si napriek tomu uplatňoval nárok na náhradu škody v trestnom konaní, v zmysle ust. § 256 ods. 4 Tr. poriadku uznesením vysloviť, že ho ako poškodeného s nárokom na náhradu škody do konania nepripúšťa. Ostatné práva by poškodenému samozrejme zostali zachované.

Z uvedených dôvodov preto krajský súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a okresnému súdu uložil, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.